

הרי לא הרשה לו וע"כ אפשר דלה"ט ^{אוצר החכמה} שם שנים אומרים בגזרה הני אמרי אפשר דאין בזה תופס לבע"ח אבל לא מסתברא דסכ"ס תופס לבע"ח אע"ג שאחרת לא יוכל לתפוס לעצמו ודו"ק והנה יל"ע ר"א ואמימר דלכאורה פליגי לל"ק דאפי' לא כתב ואפק לנפשך אפ"ה כשתפס מהנאמן לא מפקינן ואמאי הלא תופס לבע"ח, וע"כ משום דס"ל כיון שכתב הרשאה לא מקרי תופס לבע"ח, [ונהרדעי דקאמרי דלית ב' מששא אפשר דפליגי ואפשר דאיירי לגבי כח ב"ד] ור"א קאמר דכיון דשליח שוי' אין זה כח הרשאה שלא יהי' בזה תופס לבע"ח וולהל"ק דפרש"י פליגי בזה א"י אי אקני' לי' לגמרי ומאי לעכוזי אע"ג דכתב דקבלת עלי אצל ר"א ס"ל דזה ולא מקרי דברים שכלב אלא דברור דשליח שוי' [והנה להא"ד אפשר דאמימר ור"א ל"פ כלל ואפשר דלאמימר מצי לעכוזי הכל ולר"א רק פלגא ודו"ק.

שם גגז וטבח ואח"כ הקדיש לכאורה ז"ב דהלא פשיטא הוא ודו"ק.

ע' ב' יל"ע בטעמא דאמאי מקרי דבר סכ"ס אינהו קבעי לעדות קמאי ואולי דהוחזק לן ע"י עדות וסוקלין על החזקות.

שם אחד בגזרה רש"י פי' בקשרי אלבעו' אמנם בגמ' נדה קשרי אלבעותי' בפ"ע ועוד רש"י ל"פ כן וגם לשון גבה ל"מ.

והנה בשני חזקה לכאורה הי' אפ"ל דהזמן של ג' שנים אינו גוף אחד והוי מצי לאסרודי ג' כתות קמני הכי דאינו כן.

קטנה היא היינו דכיון דלא אמרי להדיא בעדותן שהיא גדולה אע"ג דאין שמעי' לה מדבריהם אפ"ה לא מהני משום דכל דלא אמרי דבר שלם אין לנו הגדת עדות ואין אנו מרפין עדותן אבל לגבי חזקה זה לצד שהם מעידין שהי' מוחזק שנה אחת זה לצד הגדת דבר הוא וצכה"ג ^{אוצר החכמה} כשהם אומרים דבר עדות היא וממילא אנו מרפים דבריהם כנ"ל להעמים בלשון רש"י דכ' כולן מעידין שהי' מוחזק בזה ר"ל דזה גופא מה שמעידים שהי' מוחזק זה לצד מספיק ואנו יכולין כבר לזרף דבריהם וכמ"כ אפשר להעמים בזכות דברי הרי"ף המוצא בתוס' אמנם סברת התוס' היא סברא אחרת והיינו דהגרעיותא דחזי דבר הוא מפני שאין זה מעשה ראיתי העדות גמורה ולא מלד הגדה ועדיין ז"ב בזה.

שם באומר לו עקוץ תאנה כו'. ומשמע לכאורה דהקנין הוא ע"י מעות וקבלת המעות הי' באיסור סקילה ויל"ע כיון דקי"ל דלריך משיכה או מדרבנן או מדאורייתא אלמא דאי מהתורה מעות קונות סגי צהכי לדין מכירה וגניבה ודו"ק. והנה הא מצואר בגמ' דהא דאמר לו עקוץ זה לא מפסיק דכ"ו שלא קבלם ולא סגי מה שיש רשות ללקוט [הנה רש"י פי' עקוץ לקוט אע"ג דכל פעם צתאנים לשון אורה].

שם יל"ע באומר לו זרוק גניבותך הלא בע"ח הוא וחי נושא א"ע ולא מחייב בשבת ואולי בזריקה מכזידים עצמם ודו"ק.

שם הנה הגמ' דמקשה על רב"ח ור"פ תירץ אחרת, ע"כ דס"ל דלא מקרי דמים כיון דאינו מחויב לשלם ע"פ דיינין, [ואע"ג דלקמן ע"א קאמר ר"א דק"ל דדרבא מיני' אין זה דלא מחייב אלא דק"ל דדרבא מיני' וא"כ הלא כיון דמחייב לשלם בעד התאנים אלא דקלכד"מ, ואפ"ה ס"ל דאף שהגנב נתן הגניבה עבור התאנים אפ"ה אין התאנים חשיבי מעות כיון דא"ח צדיינין אין עליהם דין מעות של קנין דכסף קנין צריך בעין ממש שיוכלו להוציאו צדיינין] ורבא משני דאחנן אסרה תורה אפי' בא על אמו [עכ"ס הדבר דקחני דב"ד מוציאים ממון עבור זנות, חידוש הוא, ואולי אף שלמעשה לא יוציאו אמנם מל"ד החיוב היו צ"ד מוציאים ודו"ק] ולכאורה יל"ע הלא אפשר דאחנן שאני דשם אחנן עלי' אע"ג דמל"ד הדין א"ח לתת אותו, ועוד הלא לגבוה שאני דזילא מילתא טפי אבל איה"נ דל"ה כ"א מתנה סתם, והנה לענין מכירה אין לומר דה"נ חשיב כנתן לו הגנב צמתנה, והיינו דהמקשן הקשה דהלא לאו מכר הוא ומשני לי' איה"נ דלאו מכר אבל מתנה הלא נמי מחייב צד' וה', אלא דמיפטר משום דקלכד"מ אבל א"כ צ"ב חדא דגם לגבי מתנה אם הקנין בכסף צריך כסף ממש שיוכל להוציאו צדיינין אבל התאנים אינם כך, והשנית דהלא כל הקלכד"מ משום דהקנין נעשה בעקיפת התאנה אבל אי מתנה בעלמא יהיב לי' א"כ לא התחייבות עלי' של מעשה קנין ולא הוי צבת אחת ולא תפטר עקיפת התאנה את

המתנה שהי' צת"ה דמתנה בעלמא הוי ובאמת דברי רבא צ"ע מד"ק כיון דקא מקני לי' בהכי הוי מכירה והיינו דעקיפת התאנה זהו הקנין והא כיון דלא מחייב לקיים דבריו וא"כ אין זה אלא צמתנה בעלמא דנותן לו צת"ה וי"ל דכיון דקלכד"מ חייב אלא דע"י קלכד"מ ה"נ כיון דמחייב לשלם עבור התאנים אלא שא"י להוציאו צדיינין ס"ל לרבא דמספיק גם זה כסף לשם חלות קנין.

ע"א א' מסקנת הגמ' דר"מ ס"ל דוקא לוקה ומשלם אבל לא מת ומשלם וצ"ב מ"ט חלוקים הם בזה [והנה קושי' הגמ' מלקות מיהא איכא אפשר משום דמיירי צסתמא אפי' צמזיד ולענין חייבי מלקות שוגגין ע"י כתובות דפליגי ר"י ור"ל]. ואולי עונש מיתה דחמיר לא אמרי' בזה לא השם וכו' וצ"ע.

שם תחת לרבות את השליח יל"ע דהלא צעינן דלא מצי לשלם נגידין וצכלל איך משמע שליח דהלא מיירי צהצמה.

שם צטובח ע"י אחר מצואר דכיון דצעינן לאפקועי לשליחות מטעם דאישלד"ע דהטציחה גניבה ולכאורה צ"צ איזה איסור קעבר השתא צהטציחה.

שם מי איכא מידי דאילו עמיד כו'. ציאור הקושיא דכיון דאתי מחמתי ולא צר חיוצי' גם השליח דינו הכי ומשנינן כו'.

שם אמרי ס"ל כר"י הסנדלר כו'. יל"ע אפי' מעשה שבת דאורייתא מ"מ אין זה כ"א איסור עשה וכדקחני שחיטתו